

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 308/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hanecom, Hruštiny 602, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 109/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 109/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Návrhom zo dňa 02. 04. 2014, podaným na Okresnom súde Žilina dňa 04. 04. 2014, sa navrhovateľ proti mne domáha uloženia povinnosti strpieť výkon povinností navrhovateľa v zmysle zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov a umožniť navrhovateľovi vstup na pozemok [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoría o výmere 5427 m², ktorá sa nachádza v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a je evidovaná Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na LV [REDAKOVANÉ] v môj prospech, za účelom odstránenia poruchy na distribučnom zariadení navrhovateľa na ňom umiestneného.

Súd mi doručil žalobu na vyjadrenie dňa 04. 07. 2014.

Podaním zo dňa 11. 07. 2014 som sa k žalobe vyjadril a vyjadrenie som doručil súdu.

Keďže súd vo veci nekonal, podal som dňa 30. 03. 2015 sťažnosť na prietahy v konaní a nečinnosti OS Žilina, ktorú som adresoval predsedovi Okresného súdu Žilina.

Predseda súdu sťažnosť do dnešného dňa nevybavil, hoci uplynula zákonná 30 dňová lehota (§ 65 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z.) ani som nebol zo súdu v uvedenej lehote upovedomený o prípadnom predĺžení lehoty na vybavenie mojej sťažnosti.

Od podania žaloby uplynul takmer 14 mesiacov. Žalobu mi súd poslal na vyjadrenie až po troch mesiacoch od jej podania. Od môjho vyjadrenia súd vo veci nekoná viac ako desať mesiacov. Z doterajšieho priebehu konania aj z prístupu predsedu súdu k mojej sťažnosti je zrejmé, že súd vo veci bezdôvodne nekoná, čím vznikajú prietahy.

Navrhovateľ sa účelovou žalobou vo veci samej domáha práv, ktoré mu podľa môjho názoru neprináležia. Žaloba je povrchná, zakladá sa len na všeobecných tvrdeniach a neobsahuje žiadne rozumné argumenty, na základe ktorých by moje vlastnícke práva mali byť obmedzené. Konanie, ktoré je vo veci samej t.j. žaloba o uloženie povinnosti, ktorou sa žalobca domáha, aby mi súd uložil povinnosť strpieť výkon povinnosti, sa začalo na základe predbežného opatrenia (Uznesenie OS Žilina č. k. 4 C/50/2014), ktoré je vykonateľné od 1. 4. 2014. Od tohto dátumu som obmedzovaný vo svojich vlastníckych právach, a to až do právoplatného skončenia konania 8 C/109/2014, ktoré je predmetom ústavnej sťažnosti.

Prietahy v tomto konaní pociťujem o to intenzívnejšie, že oddaľovanie rozhodnutia v napadnutom konaní spôsobuje moju právnu neistotu aj v súvisiacich konaniach, v ktorých si uplatňuje nároky voči mne tretí subjekt (napr. ██████████ žalobou o náhradu škody vo výške 29 666,29 € v konaní vedenom na OS Žilina č. 14 C 232/2014).“

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitostí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní sp. zn. 8 C/109/2014 bolo porušené.

Okresnému súdu Žilina prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/109/2014 konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 2.000,00 €..., ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Okresný súd Žilina je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 355,72 € na jeho účet... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd je viac ako desať mesiacov nečinný, pričom od podania žaloby uplynulo už 14 mesiacov.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti tiež vyslovil, že pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prieťahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03), resp. ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04), resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh je zrejmé, že návrh navrhovateľa [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľovi na uloženie povinnosti strpieť výkon povinnosti v zmysle zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a umožniť navrhovateľovi vstup na pozemok sťažovateľa z dôvodu odstránenia poruchy na distribučnom zariadení navrhovateľa bola okresným súdom prijatá 4. apríla 2014. Vyjadrenie sťažovateľa bolo okresnému súdu doručené 11. júla 2014.

Sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní 30. marca 2015, ktorá podľa jeho tvrdenia nebola vybavená v zákonom ustanovenej tridsaťdňovej lehote a v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (28. mája 2014) nemal k dispozícii žiadnu odpoveď predsedu okresného súdu. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažnosť

sťažovateľa na prieťahy v konaní bola vybavená listom sp. zn. 1 SprS 129/2015 z 19. mája 2015, pričom vo svojej odpovedi podpredseda okresného súdu okrem iného uviedol:

„Prešetrením Vašej sťažnosti som zistil, že Vaša sťažnosť je dôvodná. Súd v období od doručenia výzvy a poučení nevykonal úkony, ktoré by priamo smerovali k rozhodnutiu a prejednaníu veci.

V konaní som nezistil subjektívne prieťahy alebo iné dôvody pre vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči sudcom či iným zamestnancom súdu, ktorí v danej veci rozhodujú. V určitom rozsahu je celková dĺžka konania a nečinnosť zapríčinená aj veľkým zaťažením sudcov a súdnych oddelení značným nápadom, kde súd nie je z objektívnych príčin schopný vybavovať veci bez prieťahov.

Vaše konanie bude ďalej sledované a sudca bude upozornený na svoje povinnosti a vyzvaný na ich plnenie tak, aby nedochádzalo k ďalším prieťahom v konaní.“

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že hoci skutočnosti uvádzané sťažovateľom sú dôvodné, ako to vyplýva z odpovede okresného súdu na jeho sťažnosť na prieťahy z 30. marca 2015, na druhej strane je zrejmé, že vzhľadom na celkové trvanie napadnutého konania (14 mesiacov), ako aj samotné tvrdenie sťažovateľa o nečinnosti okresného súdu v trvaní 10 mesiacov nie je možné postup okresného súdu v napadnutom konaní s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj stabilizovanú judikatúru ústavného súdu kvalifikovať ako zbytočné prieťahy.

Uvedené bolo základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa proti nečinnosti okresného súdu je zjavne neopodstatnená (obdobne napr. I. ÚS 41/07 a I. ÚS 796/2014). Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby

po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom okresného súdu dochádza k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015